Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a patra a Postului Mare, a sfântului cuvios Ioan Scărarul

În zi de duminică, cu Duhul Meu şi cu cuvântul Meu te însoţesc şi te călăuzesc părinteşte, o, poporul Meu. Dacă te am al Meu, născut de sus prin acest cuvânt, şi dacă ţi-am dat să ai şi să dai pe Dumnezeu de pe masa ta la cei ce nu stau cu Mine la masă, o, dacă ţi-am dat să ai şi să poţi prin puterea Mea, cum să nu stau Eu în mijlocul tău şi să am părtăşie cu tine şi să Mă mângâi că te am şi că pot să-ţi grăiesc? Cuvântul Meu trebuie mereu să fie cu tine şi să te ţină treaz, el trebuie să zidească mereu în tine veghea, iubirea şi credinţa pe calea Mea cu tine. O, nu trebuie să te neliniştească pe tine cuvântul Meu nici când te mustră, nici când te învaţă, nici când arată el întunericul de pe pământ, nici când vesteşte el pe cele de la Mine pentru tine, ci trebuie el să te vegheze şi să te facă ascultător de Dumnezeu, căci cum Mi-ai putea tu arăta porunca iubirii de Dumnezeu dacă n-ar fi să Mă asculţi în toate câte-ţi cer prin statul tău cu Mine?

O, nimeni nu-Mi poate arăta altfel iubirea pe care am aşezat-o peste om ca s-o lucreze el, dacă n-ar fi să asculte omul de Dumnezeu aşa cum cere Dumnezeu. Este scris în Scripturi că Eu, Domnul, Îmi găsesc plăcerea în cei ce sunt gata cu frică şi cu cutremur faţă de tot ce cuvintez Eu peste ei, iar aceasta înseamnă ascultare de Dumnezeu. Cine poate să-L iubească pe Domnul mai mult şi mai frumos şi mai întreg decât cel ce ascultă de El? Numai cei ce-L iubesc pe El şi nu pe ei înşişi, o, numai aceia se lasă iubirii de Dumnezeu prin toată ascultarea lor de El.

O, poporul Meu, ai grijă de iubire, fiule! Când tu Mi-o dai Mie toată câtă îţi dau Eu să ai, atunci eşti desăvârşit în iubire, iar dacă şi ţie ţi-ai da din ea n-ai mai avea-o nici tu, nici Eu întreagă pe ea de la tine. Eu am întreagă iubirea Mea ţie, căci când tu iubeşti pe Dumnezeu în tot întregul iubirii de El, nu-L ai tu pe El în tot întregul Lui? Ce-ar fi să-ţi mai dau mai mult de atât iubire dacă tu împlineşti iubirea ta de Mine în tot întregul ei? N-am mai avea unul altuia ce să ne dăm, am fi cu întregul dăruiţi unul altuia, iar această desăvârşire nu mai are nevoie de mai mult, şi ar fi din destul să fie ea pe pământ cu omul şi să cuprindă omul în ea pe aproapele său şi să-l facă pe el asemenea lui în iubire şi în desăvârşirea ei în ei şi între ei apoi, ca să fie întru Mine şi el, şi să fie şi el cel ce Mă iubeşte pe Mine desăvârşit, neoprind pentru sine din aceasta.

O, iată de ce Mi-e Mie dor de om şi de ce mult Mi-e dor! Nu-Mi dă omul iubire, nu sunt Eu iubirea lui, iar cine nu Mă are pe Mine iubire a sa, acela nu are iubire decât pentru el însuşi şi Îmi cere şi Mie să-i dau tot lui, şi nimeni nu-şi poate strânge aşa ca să aibă în cer şi să fie sus întâmpinat de agoniseala lui strânsă cu Dumnezeu pe pământ. O, cine nu strânge cu Mine, Acela-şi lucrează risipirea şi nu rămâne cu nimic din tot ce face el şi din tot ce este el, iar cine strânge cu Mine, acela iubeşte pe Dumnezeu şi se dă aproapelui său cu fiinţa cea din el, cu Dumnezeu, cu iubirea din el, că Dumnezeu este iubire, iar cel ce are pe Domnul în el, acela este şi el iubire şi este ca Dumnezeu. Amin.

În zi de duminică Duhul Meu şi cuvântul Meu te însoţeşte cu iubirea lui şi-ţi aduce el călăuzire, o, poporul Meu, şi tot o iubire, tot un foc este el, precum Eu sunt. Foc mistuitor este Dumnezeu, precum este scris, şi frumoşi sunt cei în care are viaţă acest foc! Foc este şi cuvântul Meu de peste tine, foc mistuitor este el dacă el iese din Mine. O, cum să tragă cei mulţi la tine când oamenii fug de foc şi de apă când acestea dau să vină spre ei pe neaşteptate? Fug oamenii de mistuire după Dumnezeu şi fug de curăţire şi fug de spălare de rău, căci răul şi păcatul lui li se par dulci la oameni, li se par acestea viaţa lor şi puterea ei şi mângâierea ei. Se tem de Dumnezeu oamenii şi fug de El, şi îşi zic că le este greu cu viaţă ca a Lui. Cei ce mai vin după ajutor spre Mine umblând prin biserici şi cu duh de cerere la Mine pentru ca să le dau, aceia nu vin spre Mine că Mă iubesc, şi vin ca să le dau, iar dacă ei văd sau ştiu că nu le pot Eu da ceea ce ei dor-

esc pentru ei şi pentru pământ, se duc aceştia apoi la vrăjitori şi la vrăjitoare ca să le dea lor, în timp ce aceştia cer din avutul lor şi nu le dau degeaba ceea ce ei cer. O, cine n-are pe Dumnezeu de viaţă şi de iubire a lui, acela este lipsit de toate şi se duce să-şi facă rost de ajutor în nevoile şi în dorirele lui, se duce spre slugile lui satana ca să-i dea satana din vistieriile lui, şi vine satana şi-Mi dă de ştire cum se duc oamenii după el şi-şi dau lui sufletul ca să le dea satana în schimb pe cele cerute de ei şi să le folosească ei spre mai marea rătăcire a lor, dar cei ce se duc la satana după ajutor în slăbiciunile lor, aceia sunt cei ce mărturisesc pe satana şi nu ştiu ei cât adevăr dovedesc ei că este Dumnezeu, că este faţă în faţă cu satana, potrivnicul lui, de Care el se teme şi se luptă cu teamă împotriva Lui, dar când satana este ajutat de armată mare de oameni prinde curaj, dar Eu, Domnul, îi spun lui acum că pierde şi el şi pierd şi cei ce se duc spre el după ajutor, căci mintea lor este împătimită şi sunt împătimiţi după ei înşişi cei care cer lui satana ajutor pentru iubirea de sine a lor şi pentru mărirea pe care şi-o vor ei pe pământ. O, măi satana, măi, de câte ori crezi că ai câştigat ceva împotriva Mea tu eşti cel ce pierzi, căci omul care vine la tine să-l sprijini tu în lucrul semeţiei lui, acela nu dăinuieşte, dar dăinuieşte prostia lui, care-l trage pe el ca şi pe tine în focul pe care tu singur ţi-l pregăteşti şi tot pui pe el şi îl înteţeşti, şi tu nu ştii ce faci şi ce-ţi face ţie omul care bate la uşa ta ca să-i dai. O, ce să-i dai tu? Îi dai ce ai, iar tu eşti tatăl minciunii, şi tot ce faci tu împotriva Mea şi a omului nu faci altceva decât că-ţi măreşti vâlvătaia în care chinul tău îţi va arăta pe veci ceea ce ţi-ai agonisit, căci nu câştigi nimic decât chinul tău prin tot ceea ce tu lucrezi cu omul care-ţi cere ţie ca să-i dai. O, de-ai face tu ca vrăjitorul căruia i-am spus lui prin înger să nu facă rău cu cuvântul lui de blestem, ci să facă binecuvântare cu gura lui, şi a ascultat de Dumnezeu acest slujitor al tău, căci s-a supus înaintea puterii Mele cu care i-am tăiat calea ca să-l supun pe el.

O, măi poporul Meu, e zi de duminică şi dau să Mă odihnesc lucrând peste viaţa ta cu Mine, fiule, că e vreme de post, şi mai este încă, iar Eu, Domnul, trebuie să te întăresc ca să poţi frumos să lucrezi cu post acum înaintea Mea pentru ca să ajuţi planului Meu cu cerul şi cu pământul şi cu omul şi împotriva lui satana, care nu se lasă de relele lui decât când fiii cerului lucrează cu Mine, şi pe care Eu, Domnul, i-am învăţat şi îi învăţ mereu să ceară cu post şi cu rugăciune alungarea din om şi de pe pământ a lui satana, potrivnicul Meu.

Pomenim în duh de duminică, în duh de biserică, pe cuviosul şi mult ascultătorul de sfinţi şi de părinţi şi de Dumnezeu, pe Ioan, cel ce a arătat neamului cel credincios urcarea spre Dumnezeu a omului, şi a fost el numit apoi scărarul, Ioan Scărarul. O, cât de frumos a stat el în duhul ascultării şi cât de măreţ s-a arătat prin supunerea lui! Mare este Dumnezeu întru sfinţii Lui şi mari sunt ei întru El în cuvânt şi în faptă, iar Eu, Domnul, Mă mângâi cu ei şi Mă mângâi de la ei pe pământ şi în cer. Amin.

— În zi de duminică sunt cu Tine, Doamne, în cuvânt în cer şi pe pământ, căci sfinţii şi părinţii m-au pus de pildă peste biserică, pe mine, cel ce am iubit supunerea, ascultarea cea cu supunere, şi iubirea de Tine mi-a fost ea, nu de cei cărora mă supuneam eu cu toată ascultarea mea de ei. Aveam nevoie să ascult, şi de aceea ascultam. Aveam nevoie să fiu fiu şi să am părinţi din partea Ta şi să fiu, şi aveam minte pentru această dorire a mea, iar duhul minţii mele erai Tu, Cel ce m-ai iubit şi m-ai primit fiu al Tău pe muntele Sinai, acolo unde eu Ţi-am slujit Ţie pe pământ. Am fost supus şi celor ce erau peste mine mai-mari ai mei, şi tot aşa am fost şi celor ce erau sub stăpânirea mea apoi prin rânduiala cea de obşte, căci m-ai adus prin ascultarea mea la treapta de părinte duhovnicesc pentru fiii care trebuia să crească Ţie, şi le-am arătat şi la aceştia lepădarea de sine a mea şi aplecarea mea înaintea lor, şi aşa i-am povăţuit eu pe ei spre mine cu ascultare şi cu iubire şi spre lepădarea de sine a lor apoi. Viaţa mea sihastră m-a ajutat pentru duhul liniştii, în care am stat să scriu pentru urmaşi urcarea spre Tine a vieţii omului, şi m-au numit sfinţii bisericii Ioan Scărarul. Le-am lăsat urmaşilor scara pe care eu am călătorit spre Tine, Doamne, şi îi aştept pe ei, pe mulţi, îi aştept să vină şi să poată veni. Cu post şi cu rugăciune şi cu vreme pentru acestea, aşa să călătorească spre cer cei care folosesc scara pe

care am zidit-o eu cu cuvântul meu cel plin de dor după venirea omului spre Tine din zbuciumul lumesc, iar eu Îţi mulţumesc Ţie pentru toţi cei care vor asculta de tot cuvântul pe care eu l-am lăsat pe pământ scris pentru cei călători spre Tine aşa cum eu am călătorit, şi am lăsat pe pământ scrisă această cale.

O, slavă Ţie pentru că zideşti sfinţi dintre oameni în calea oamenilor ca să vadă ei calea sfinţilor şi să meargă pe ea! Slavă Ţie, Bunule Păstor, căci duhul sfinţilor Tăi lucrători este duh din Duhul Tău de Păstor milos pentru cei ce se lasă păstoriţi de El spre cer pe pământ! Amin.

— Slava Mea cu voi pe pământ, o, sfinţi iubiţi ai Mei, Mi-a fost ea hrănită de iubirea voastră cea întreagă Mie de la voi, căci v-aţi dat Mie cu ascultare, iar supunerea voastră v-a învăţat ascultarea. Cine vrea să înveţe scara aceasta, ascultarea cea pentru creştere, acela să-şi zidească supunere deplină de la el spre cei de care doreşte să asculte, căci nimeni nu poate asculta dacă nu-şi supune fiinţa pentru lucrarea ascultării şi pentru ascultare cu iubire. Cel ce nu ascultă, unuia ca acela trebuie ca să i se arate ca să ştie şi ca să asculte apoi, căci acest sfânt, Ioan Scărarul, a căzut odată sub clevetirea celor ce stăteau cu sufletul sub mâna lui îngrijitoare pentru ei, iar el n-a mai săvârşit multă vreme ceea ce ei ziceau că nu este bun la el, şi şi-a oprit mâna lui cea tare de peste ei, aşa încât el le-a arătat lor supunere şi ascultare prin aceasta, şi s-au înspăimântat ei apoi văzând peste ei paguba cea mare de la lipsa de învăţătură şi de veghe peste ei a învăţătorului lor, şi s-au căit ei şi s-au îndreptat apoi şi au părăsit mintea lor, care i-a adus pe ei la cârtire asupra mai-marelui lor pentru sufletele lor, pentru călăuzirea lor.

O, poporul Meu, supunerea înseamnă iubire, iar fără iubire omul îşi arată îndărătnicia şi cuvântul gurii lui şi al minţii lui, sau negrăirea, care tot aşa este, duh îndărătnic. O, mare este darul învăţăturii sfinte, iar acest dar să-l iubeşti mai mult decât orice dar, căci mai mare dar ca iubirea de Dumnezeu, care se lucrează prin supunerea cea pentru ascultare, nu poate omul să aibă, iar tu să fii plin de acest dar, căci Eu sunt întreg în mijlocul tău, dar întreg, dar desăvârşit prin întregul lui, aşa cum şi pe tine te voiesc să fii, dar mereu din partea ta întreg Mie dat, ca să fiu Eu plin de dar de la tine, şi să semănăm unii cu alţii prin ceea ce ne dăruim şi primim, căci tu eşti cel plin de toate darurile Mele ca să ai şi ca să dai la cei ce nu au, şi ca să-Mi dai Mie să am de la tine pe calea Mea cu tine între oameni pe pământ, o, fiule poporul Meu, de care Eu Mă sprijin acum cu venirea Mea iarăşi de la Tatăl pe pământ după om. Amin, amin, amin.

12/25 martie 2012